

VERLOREN EN HERBOREN CHARTRES

we zien ze zich vastzuigen als bloedzuigers, die niet loslaten voor ze verzadigd zijn. We zien ze een lust van het gevoel vertoonen, een hijgende aanbidding, die niet zacht maar week en troebel is en gemis aan kern en afstand verraadt. Zoo willen we niet zijn. We beseffen, dat in deze kleverige en zuigende aanschouwing, in deze ijverige opwinding, Chartres verloren is, Chartres zich niet opnieuw verwezenlijken kan, maar de prooi is van een æsthetischen, symbolen-zoekenden, wilden honger van een verwarde wereld.

In den beginne vooral is er de aanval van het sacrale duister op onze gevoelens. Wie de kathedraal betreedt, komt uit een wereld van een ruim licht, een ijl, dun en ongerept licht, waarin geen wazigheid is. Een mathematisch licht. De weg van het station naar de stad gaat over een groot plein, dat de eerste huisjes van de stad klein maakt. Daar bovenuit staan de twee ongelijke spitsen van de kerk, fijn van grijzigheid en precies van lijn en detail, klaar en helder, zonder eenige begoocheling van de „patine der

Chartres - bij het Westportaal

eeuwen". Dan, in eenige nauwere straatjes, verliest ge de torenspitsen en voert de weg naar een tweede plein, kleiner dan het voorgaande. Het licht is daar zeer sterk, bijna wit. Ge staat dan voor de kerk. En dan is er altijd weer de aarzeling binnen te treden. Die Romaansche Westergevel, met zijn drie stille koningsportalen en het majesteitelijk wiel van het roosvenster daarboven, maakt schroomvallig. Er gaat geen gebod van die architectuur uit. Geen bevel. En toch wordt men gewacht. En toch kunt ge zoo maar niet binnengaan, bestoft en vuil. . . .